

МАРИЯ ПАНАЙОТОВА ИВАНОВА И НЕВЕНА ДОБРОМИРОВА ХРИСТОВА

Софийски университет "Св. Климент Охридски"

DESTINO

Josefina de la Torre Millares

Destino,
¿qué nombre es el tuyo,
cruel y despiadado,
que te enfrentas, altivo,
a la humanidad?
Destino,
que nos niegas el pan y la sal,
que desafías a nuestras vidas,
a nuestros horizontes,
al latido de nuestras venas.
Destino implacable,
incommovible,
dura piedra
contra la que nos estrellamos,
pobres seres indefensos,
con las ilusiones
colgando de nuestras heridas
Destino inhumano
que nos marcas ferozmente.
Toro asesino
que nos ensartas en tus astas
como peles, indefensos.
¿Qué nombre es el tuyo,
granítico,
cimiento indestructible
que barres nuestros latidos,
nuestras arterias?
Ignoto destino;
a ti te son adjudicadas
todas las culpas,
todos los latigazos que recibimos
los esclavos de este mundo.
¡Ah, Destino enemigo,

СЪДБА

Хосефина де ла Торре Милярес

Съдба,
защо си ти такава -
тъй безмилостно жестока,
че се изправяш гордо
срещу нас - човеците?
Съдба,
ти ни отнемаш хляба и солта
и вгорчаваш нашите животи,
нашите бъднини,
кръвта във нашите жили.
Съдба безогледна,
безпощадна -
желязна си,
а ний се разбиваме о теб -
жалки, беззащитни твари,
и нашите надежди
от раните ни бликат...
Съдба безчовечна,
ти люто ни бележиш.
Бик - палач,
ти на рогата си набождаш ни
като парцалени кукли.
Защо си ти така
желязна,
та с твоите устои нерушими
заличаваш нашия пулс
и нашите вени?
Съдба неизвестна,
на тебе дето се приписват
всичките вини,
всички удари с камшик по нас -
робите на този свят.
Ех, Съдба врагиня,

rival indefendible,
adversario tenaz!
Te quisiera de frente,
cara a cara,
mis puños en tu pecho
de atleta presuntuoso
y golpearte
con mi eterna pregunta:
¿por qué?
¿Por qué esta herida
sangrante y desvelada,
vacía de respuesta?
¡Oh, Destino!
Y una y otra vez
lanzar mis puños
contra tu inexpugnable fortaleza,
hasta sentir tu sangre, ¡sangre mía!,
caliente fuego
de mi mortal miseria.

непоклатима съпернице,
ти, противник упорит!
Искам срещу мен да застанеш,
очи в очи
и в гърдите ти с мойте юмруци
на самонадеян атлет
да те ударя
с вечния ми въпрос:
защо?
Защо тази рана, кървяща и жива,
лишена от отговор?
О, съдба!
И отново, и отново
да се втурвам с юмруци
срещу твоята непревземаема
крепост,
докато не усетя кръвта ти - мойта
кръв! -
гореща лава
на смъртната ми нищета.

ВАЛЕРИЯ ДИМИТРОВА КЮРКЧИЕВА

Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“

EL POETA HABLA POR TELEFONO CON EL AMOR

Federico García Lorca

Tu voz regó la duna de mi pecho
en la dulce cabina de madera.
Por el sur de mis pies fue primavera
y al norte de mi frente flor de helecho.

Pino de luz por el espacio estrecho
cantó sin alborada y sementera
y mi llanto prendió por vez primera
coronas de esperanza por el techo.

Dulce y lejana voz por mí vertida.
Dulce y lejana voz por mí gustada.
Lejana y dulce voz amortecida.

Lejana como oscura corza herida.
Dulce como un sollozo en la nevada.
¡Lejana y dulce en tuétano metida!

Поетът говори с Любовта по телефона

Федерико Гарсиа Лорка

Гласът ти дюната в гърдата ми напои
в дървената малка телефонна cabina.
На юг от стъпките ми пролет се изви,
а на север - пълна с папрати градина.

Лъч светлина в тясното пространство
запя без утро, без сеитба,
а плачът ми сякаш е молитва,
венци надежда вдигна до тавана.

О, глас далечен, сладък, мен облял!
О, глас далечен, сладък, мен изпълнил!
Далечен, сладък глас, почти издъхнал.

Далечен като сърна в нощ ранена.
Сладък като стон в сняг натрупан.
Далечен, сладък, от мен жадуван!

АЛЕКСАНДРА ИВАЙЛОВА МОЛЛОВА

Пловдивски университет "Паисий Хилендарски"

Произведение: "Tú vives siempre de tus actos", Pedro Salinas; "Memento", Federico García Lorca

ЕЛИЗАБЕТ МАРТИНОВА ДАВЧЕВА

Софийски университет „Свети Климент Охридски“

VERTE Y NO VERTE

Rafael Alberti

A Ignacio Sánchez Mejías

Por el mar Negro un barco
va a Rumanía,
Por caminos sin agua
va tu agonía.
Verte y no verte.
Yo, lejos navegando;
tú, por la muerte.

Verónicas, faroles,
velas y alas.
Yo en el mar, cuando el viento
los apagaba.
Yo, de viaje.
Tú, dándole a la muerte
tu último traje.

Mueve el aire en los barcos
que hay en Sevilla,
en lugar de banderas,
dos banderillas.
Llegando a Roma,
vi de banderillas
a las palomas.

Por pies con viento y alas,
por pies salía
de las tablas Ignacio

ДА ТЕ ВИЖДАМ И ДА НЕ ТЕ ВИЖДАМ

Рафаел Алберти

На Игнасио Санчес Мехиас

По Черно море кораб
се носи към Румъния,
По пътища безводни
се носи твоята агония.
Да те виждам и да не те виждам.
Аз — плавам надалеч,
ти — към смъртта.

Червен плащ, рога,
платна на кораб.
Аз — в морето, когато вятърът
ги свиваше.
Аз — на път.
Ти — гласеше за смъртта
сетния си костюм.

Вятър разклаща корабите
акостирали в Севиля,
вместо знамена,
две бандерили.
Когато стигнах Рим,
видях гълъбите
като бандерили.

С нозе от вятър и криле,
се втурваше
на арената Игнасио

Sánchez Mejías,
¡Quién lo pensara
que por pies un torillo
lo entablara!

Una barca perdida
con un torero,
y un reloj que detiene
su minuterо.
Vivas y mueras,
rotos bajo el estribo
de las barreras.

Verte y no verte,
Yo, lejos navegando
tú, por la muerte.

Санчес Мехиас,
Кой би си помислил,
че на арената ще го посече
втурнал се към него бик!

Кораб загубен
с един бикоборец,
и часовник,
спрял своята стрелка.
Живо и мъртво,
сразено на прага
на арената.

Да те виждам и да не те виждам.
Аз — плавам надалеч
Ти — към смъртта.

Бандерия - малко украсено
копие, което тореадорът забива
във врата на бика.

ГАБРИЕЛА РАДОСТИНОВА ХАДЖИЕВА

Пловдивски университет "Паисий Хилендарски"

LUZ DE LA NOCHE

Pedro Salinas

Estoy pensando, es de noche,
en el día que hará allí
donde esta noche es de día.
En las sombrillas alegres,
abiertas todas las flores,
contra ese sol, que es la luna
tenue que me alumbra a mí.
Aunque todo está tan quieto
tan en silencio en lo oscuro,
aquí alrededor,
veo a las gentes veloces
—prisa, trajes claros, risa—
consumiendo sin parar,
a pleno goce, esa luz
de ellos, la que va a ser mía
en cuanto alguien diga allí
“ya es de noche”.
La noche donde yo estoy
ahora,
donde tú estás junto a mí
tan dormida, y tan sin sol
en esa
noche y luna del dormir,
que pienso en el otro lado
de tu sueño, donde hay luz
que yo no veo.
Donde es de día y paseas
—te sonríes al dormir—
con esa sonrisa abierta,
tan alegre, tan de flores,
que la noche y yo sentimos
que no puede ser de aquí.

НОЩНА СВЕТЛИНА

Педро Салинас

Мисля си, нощ е,
за деня, който навярно е там,
където тази нощ е ден.
За жизнерадостните чадъри
разцъфналите цветя,
срещу онова слънце — луната,
бледа, едва доловима,
ала моя.
Въпреки че всичко е толкова спокойно,
толкова притихнало в тъмнината,
тук, наоколо,
виждам хора устремени —
припряност, светли одежди, смях —
как безспирно изпиват
с пълна наслада светлината —
тяхната, която ще стане моя,
щом някой там изрече:
„нощ е вече“.
Но нощта е тук.
Тук, където съм аз сега.
И ти — до мене —
потънала в съня, без слънце,
в тази
нощ и приспивната луна —
мисля за отсрещния бряг
на твоя сън — там, където има
светлина,
която да видя аз няма как
Където е ден — и ти се разхождаш
— усмихваш се в съня си —
с онази открита, приветлива усмивка,
тъй радостна, тъй цветна,
че нощта — и аз със нея —
долавяме:
тя не принадлежи на този свят.

РАЛИЦА ЙОРДАНОВА КОКАЛОВА
ПУ" Паисий Хилендарски"

A TI SÓLO SE LLEGA

Pedro Salinas

A ti sólo se llega
por ti. Te espero.

Yo sí que sé dónde estoy,
mi ciudad, la calle, el nombre
por el que todos me llaman.
Pero no sé dónde estuve
contigo.
Allí me llevaste tú.

¿Cómo
iba a aprender el camino
si yo no miraba a nada
más que a ti,
si el camino era tu andar,
y el final
fue cuando tú te paraste?
¿Qué más podía haber ya
que tú ofrecida, mirándome?

Pero ahora,
¡qué desterrado, qué ausente
es estar donde uno está!
Espero, pasan los trenes,
los azares, las miradas.

Me llevarían adonde
nunca he estado. Pero yo
no quiero los cielos nuevos.
Yo quiero estar donde estuve.
Contigo, volver.
¡Qué novedad tan inmensa
eso, volver otra vez,
repetir lo nunca igual
de aquel asombro infinito!

Y mientras no vengas tú
yo me quedaré en la orilla
de los vuelos, de los sueños,
de las estelas, inmóvil.

ПЪТЯТ ДО ТЕБ

Педро Салинас

До душата ти пътя знаеш само ти,
така че чакам те - води.

Знам къде сега съм аз,
на моята улица, в моя град,
с името ми на всички познат.
Но къде бях с теб, това не знам,
ти ме заведе за пръв път там.

Но как да бях научил пътя,
като в очите ми бе само ти,
пътя за мен бяха твоите следи.
А краят беше там, където ти спря
Нищо друго освен теб,
с твоя жаден поглед вперен в мен,
не ми трябваше на света.

Ала уви, в този час,
сам, като отшелник
се чувствам аз.
Докато чакам минават влакове,
погледи, шансове дори.

Те биха ме отвели до нови земи,
но аз не искам чужди следи,
искам да се върна на онова място,
под онова небе
където бях някога с теб
Каква грандиозна новина,
е да преживееш отново онова
чувство на неповторимо възхищение,
като безкрайно възхищение.

Оставам тук, на брега, докато не
дойдеш ти,
на пристана на полети и мечти,
под небосвода обсипан със звезди,
ще те чакам, без да мръдна дори.
Защото знам, че там, където бях,

Porque sé que adonde estuve
ni alas, ni ruedas, ni velas
llevan.
Todas van extraviadas.
Porque sé que adonde estuve
sólo
se va contigo, por ti.

не водят ни криле, ни платноходки, ни
колелета,
всички те се отклоняват от главната
пътека.
Защото знам, че там, където бях
само ти можеш да ме върнеш пак.

ДОНИКА ТЕОДОРОВА ВЕЛИЧКОВА

Нов български университет

LA CULPA

Rosa Chacel

La culpa se levanta al caer de la tarde,
la oscuridad la alumbra,
el ocaso es su aurora...
Se empieza a oír la sombra desde lejos
cuando el cielo está limpio aún sobre los
árboles
como una pampa verdeazul, intacta,
y el silencio recorre
los quietos laberintos de arrayanes.
Llegará el sueño: alerta está el insomnio.
Antes que caiga la cortina oscura,
gritad al menos, hombres,
como el pavón metálico que grazna su
lamento
desgarrado en la rama de la araucaria.
Gritad con voces múltiples,
piad entre la enredadera,
entre las hiedras y rosales trepadores.
Buscad refugio en las glicinas
con los gorriones y zorzales
porque avanza la onda de la noche
y su ausencia de luz,
y su implacable huésped
de suaves pasos, el peligro...

ВИНАТА

Роса Часел

Вината се надига със спускането на
вечерта,
мракът я осветява,
залезът е нейната зора...
Започва да се чува сянката отдалеч,
когато небето още е чисто над
дърветата,
като зеленикаво-синя пампа,
непокътната,
и тишината обхожда
неподвижните лабиринти от мирти.
Ще дойде сънят: будно е безсънието.
Преди да падне тъмната завеса,
викайте поне, хора,
като металния паун, който грачи своята
жаба,
разкъсана върху клона на араукарията.
Викайте с много гласове,
чуруликайте сред увивните растения,
сред бръшляните и катерливите рози.
Търсете убежище в глициниите
с врабчетата и дроздовете,
защото настъпва вълната на нощта
и нейната липса на светлина,
и нейният безпощаден гост
с тихи стъпки-опасността...

МАРИЕТА ГЕОРГИЕВА ЧЕРКЕЗОВА

Нов български университет

NO DECÍA PALABRAS

Luis Cernuda

No decía palabras,
acercaba tan sólo un cuerpo interrogante
porque ignoraba que el deseo es una
pregunta
cuya respuesta no existe,
una hoja cuya rama no existe,
un mundo cuyo cielo no existe.

La angustia se abre paso entre los huesos,
remonta por las venas
hasta abrirse en la piel,
surtidores de sueño
hechos carne en interrogación vuelta a las
nubes.

Un roce al paso,
una mirada fugaz entre las sombras,
bastan para que el cuerpo se abra en dos,
ávido de recibir en sí mismo
otro cuerpo que sueña;
mitad y mitad, sueño y sueño, carne y
carne,
iguales en figura, iguales en amor, iguales
en deseo.

Aunque sólo sea una esperanza,
porque el deseo es una pregunta cuya
respuesta nadie sabe.

НЕ ИЗРИЧАШЕ ДУМИ

Луис Сернуда

Не изричаше думи,
само приближаваше едно питащо тяло,
защото не знаеше, че желанието е
въпрос,
чийто отговор не съществува,
листо, чийто клон не съществува,
свят, чието небе не съществува.

Мъката си проправя
път сред костите,
Тече по вените,
докато се разтвори в кожата –
фонтани от сън,
превърнати в плът, в едно питане,
обърнато към облаците.

Един допир попътен
един бегъл поглед сред сенките,
са достатъчни, за да се разполови
тялото на две,
жадно да приеме в себе си
друго тяло, което сънува;
половина и половина, сън и сън, плът и
плът,
равни по образ, равни по любов, равни
по желание.
Дори и да е само надежда,
защото желанието е въпрос, чийто
отговор никой не знае.

ЦВЕТЕЛИНА СТЕФАНОВА МИШЕВА

Нов български университет

MARIPOSA NOCTURNA

Rosa Chacel

¿Quién podría abrazarte, diosa oscura,
quién osaría acariciar tu cuerpo
o respirar el aire de la noche
por entre el pelo pardo de tu cara?...

¡Ah!, ¿quién te enlazaría cuando pasas
sobre la frente como un soplo y zumba
la estancia sacudida por tu vuelo
y quién podría ¡sin morir! sentirte
temblar sobre los labios detenida
o reír en la sombra, descubierto,
cuando tu manto azota las paredes?...

¿Por qué venir a la mansión del hombre
si no se es de su carne ni se tiene
voz ni se puede comprender los muros?

¿Por qué traer la ciega noche extensa
que no cabe en el cáliz de los límites...

Desde el tácito aliento de la sombra
que la floresta tiende en las vertientes
-quebrada roca, imprevisible musgo-,

desde troncos o lazos de lianas,
desde la voz lasciva del silencio
vienen los ojos de tus alas lentas.

Da la datura su canción nocturna
que trasciende al compás que va la hiedra
ascendiendo hacia el talle de los árboles
cuando el crótalo arrastra sus anillos
y leves voces laten en gargantas
entre el cieno que nutre al lirio blanco
mirado por la noche intensamente...

НОЩНА ПЕПЕРУДА

Роса Часел

Кой би могъл да те прегърне, богиньо
тъмна,
кой би дръзнал да погали тялото ти
или да вдъхне нощния въздух
през кафявите коси на твоето лице.
Ах! Кой би те уловил, докато
преминаваш
като полъх над челото и жужи
стаята, разтърсена от твоя полет,
и кой би могъл — без да умре! — да те
почувства
как, спряла върху устните, трепериш
или как в сянката се смееш, разкрит
когато мантията ти удря по стените?...

Защо да идваш в обиталището на
човека,
щом ти не си от неговата плът и нямаш
глас, и не разбираш от затворени стени

Защо да носиш сляпата и необятна
нощ, която
в граала на ограниченията не се
побира...

От мълчаливия дъх на сянката,
която лесът разстила по склоновете
разбита скала, непредвидим мъх,
от дънери или преплетени лиани,
от сладострастния глас на тишината
идват очите на твоите бавни криле.

Татулът пее своята нощна песен,
в ритъма, в който бръшлянът изкачва
стройните стилове на дърветата,
когато кроталът влачи своите пръстени
и леки гласове туптят в гърлата,
сред тинята, която храни бяла лилия,
под погледа настойчив на нощта...

Sobre montes velludos, sobre playas
donde las olas blancas se deshojan
la soledad tendida está a tu vuelo...

¿Por qué traes a la alcoba,
a la ventana abierta, confiada, el terror?

Над мъхести хълмове, над плажове,
където белите вълни се разбиват на
капчици,
самотата се разстила пред твоя полет...

Защо носиш в покоите,
през отворения, доверчив прозорец,
ужаса?